

Κυριακή 30ή Μαΐου 2021

Κυριακή τῆς Σαμαρείτιδος

(Ἰω. 4, 5 – 42).

«αὐτοὶ γὰρ ἀκηκόαμεν, καὶ οἶδαμεν ὅτι οὗτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ σωτὴρ τοῦ κόσμου ὁ Χριστός» (Ἰω. 4, 42).

Σήμερα, κατά τήν εὐαγγελική περικοπή τῆς ἡμέρας, παρακολουθήσαμε τόν Κύριο καί Σωτήρα νά σπέρνει τό σπόρο τῆς λύτρωσης στήν εὐφορη γῆ τῆς Σαμάρειας. Σ' αὐτή τή σπορά χρησιμοποιεῖ ὡς ἐργαλεῖο μία γυναίκα δυναμική, εὐστροφη, ἐτοιμόλογη, μέ ἐλεύθερο πνεῦμα ἀλλά μέ χαλαρή ἠθική. Ἡ Σαμαρείτιδα γίνεται ὁ πρόδρομος τοῦ Χριστοῦ στήν πόλη της. Ἀναγγέλλει τήν ἄφιξη τοῦ Μεσσία στους συμπατριῶτες της. Ἐκεῖνοι δέχονται αὐτή τήν ἀναγγελία καί θέλγονται τόσο πολύ ἀπό τόν Κύριο, ὥστε στό τέλος ὁμολογοῦν: «αὐτοὶ γὰρ

ἀκηκόαμεν, καὶ οἶδαμεν ὅτι οὗτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ σωτὴρ τοῦ κόσμου ὁ Χριστός».

Αὕτη ἡ ὁμολογία τῶν Σαμαρειτῶν ἀποτελεῖ μία κοινή διαπίστωση ὅλων τῶν ἀνθρώπων πού γνωρίζονται μέ τόν Ἰησοῦ καί σαγηνεύονται ἀπ' Αὐτόν. Οἱ ζωές τῶν ἀνθρώπων μοιάζουν μέ ἀμέτρητα μονοπάτια, πού ἔχουν ὡς κατεύθυνση τήν ἀναζήτηση τῆς εὐδαιμονίας καί τῆς πληρότητας. Κάθε ἄνθρωπος, ἀπό τήν πρώτη ἀναπνοή μέχρι τήν τελευταία του ἐκπνοή, βαδίζει στό μονοπάτι τοῦ χρόνου, μέ σκοπό νά βρεῖ τήν καταξίωση, τήν ἐσωτερική ἰσορροπία, τή γαλήνη τοῦ πνεύματος, τήν ἀληθινή χαρά καί πληρότητα. Κάθε ἀνθρώπινη ζωή μοιάζει μέ μία ἐπανάληψη τοῦ δράματος τῶν πρωτοπλάστων. Κοινή περιουσία ὅλων εἶναι ἡ ἀπώλεια τοῦ Θεοῦ. Αὕτη τήν ἀπώλεια μᾶς κληροδότησαν οἱ κοινοί μας παπποῦδες, ὁ Ἀδάμ καί ἡ Εὐά. Ἐκεῖνοι ὅμως ὡς πρόσωπα, μετά τήν Ἀνάσταση τοῦ Λυτρωτῆ, βρῆκαν τό δρόμο νά γυρίσουν κοντά Του. Κάθε ἄνθρωπος σ' ὀλόκληρη τή ζωή του

ψάχνει για τόν τρόπο καί τό δρόμο αὐτῆς τῆς ἐπιστροφῆς στό Θεό. Ὅλες οἱ ἐνέργειες, οἱ ἐπιστῆμες, οἱ τέχνες, ἀκόμη καί οἱ παρεκτροπές στοχεύουν σ' ἓνα καί μόνο στόχο, στόν ἀπολεσθέντα Παράδεισο. Ὅλοι διψοῦμε γιά τόν Παράδεισο πού χάσαμε. Ὅλοι δυστυχοῦμε γιά τόν Παράδεισο πού ἀκόμη δέ βρήκαμε. Αὐτός ὁ Παράδεισος εἶναι πρόσωπο. Ὁ ἀληθινός Παράδεισος εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Χριστός. Γι' αὐτό ὅποιος γνωρίζεται μέ τό Χριστό ὁμολογεῖ ,ὅπως καί οἱ Σαμαρεῖτες: «αὐτοὶ γάρ ἀκηκόαμεν, καί οἶδαμεν ὅτι οὗτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ σωτήρ τοῦ κόσμου ὁ Χριστός».

Ὁ κόσμος ἀναζήτησε πολλούς σωτῆρες μέσα στό παγκόσμιο δράμα τῆς ἱστορίας. Ὅλοι τόν ἀπογοήτευσαν, τόν πρόδωσαν, τόν ἐκμεταλλεύτηκαν. Ὁ μόνος Σωτήρας πού δικαίωσε τίς προσδοκίες τῶν ἀνθρώπων εἶναι ὁ Χριστός. Μόνον ὁ Χριστός ἔρχεται στόν κόσμο γιά νά σώσει τόν ἄνθρωπο. Παίρνει τήν ἀνθρώπινη σάρκα καί τήν ἐλευθερώνει ἀπό τή φθορά καί τό θάνατο. Μέ τή δική Του θυσία, μέ

τό δικό Του θάνατο, μέ τήν Ἀνάληψή Του κάνει τόν ἄνθρωπο κατά χάριν θεό. Ποιός μεσσίας, ποιός ἐπαναστάτης, ποιός κοινωνικός ἀναμορφωτής, ποιός μεγάλος φιλόσοφος καί δάσκαλος, ποιός ἐπιστήμονας, ποιός καλλιτέχνης, ποιός ἀξιοσέβαστος ἅγιος καί εὐεργέτης κατάφερε ποτέ νά κάνει τόν ἄνθρωπο θεό; Κανένας! Ὅλοι οἱ σημαντικοί αὐτοῦ τοῦ κόσμου οὔτε τόν ἑαυτό τους δέν κατάφεραν νά βελτιώσουν καί νά σώσουν. Ὁ μόνος πού πῆρε τό κουρέλι καί τό ἔκανε μετάξι, πού πῆρε τή λάσπη καί τήν ἔκανε διαμάντι, πού πῆρε τήν πέτρα καί τήν ἔκανε φωτιά, εἶναι ὁ Θεάνθρωπος Νικητής τοῦ θανάτου, ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Δέν φοβήθηκε τήν ἀνθρώπινη ἀνυπακοή, δέν δίστασε μπροστά στή δαιμονική κακότητα, δέν κουράστηκε ἀπό τίς ἀνόητες παλινωδίες καί μωρότητες τῶν ἀχάριστων πλασμάτων Του. ἤλθε ἀθόρυβα, ἔζησε ἀγαπητικά, ἔφυγε ἀρχοντικά. Σάν τέλειος κήρυξε καί ἔπραξε τά πάντα, γιά νά σώσει τούς πάντες. Ὡς Μεσσίας ἔγινε ὁ παγκόσμιος

ἄρχοντας τῶν συνειδήσεων, ἡ τομή τοῦ χρόνου, ὁ ὄρος τοῦ σωστοῦ καί τοῦ λάθους.

Ὁ σύγχρονος κόσμος εἶναι μία εἰκόνα τῆς ἀρχαίας Σαμαρείας. Προσπαθεῖ γιά τήν εὐημερία, παλεύει γιά τήν πρόοδο, ἀγχώνεται μέ τίς ἀνασφάλειες καί τά πλήγματα πού τόν βρίσκουν. Κάθε ἄνθρωπος μέσα στόν κόσμο αὐτό περιμένει ἕναν κήρυκα τοῦ εὐαγγελίου νά τοῦ μιλήσει γιά τό Σωτήρα Χριστό. Ἡ Σαμαρεῖτις ἐργάστηκε ὡς ἰσαπόστολος ἀνάμεσα στούς συμπατριῶτες της. Τό ἴδιο κάνει καί κάθε γνήσιος μαθητής τοῦ Λυτρωτῆ. Δέν κρατάει τόν Ἰησοῦ κλεισμένο στή δική του καρδιά. Τόν μοιράζεται μέ τ' ἀδέλφια του. Τόν μεταγγίζει στούς διπλανούς του. Τόν διαλαλεῖ μέ τό παράδειγμα καί τή ζωή του. Ἡ ζωή κάθε ἀληθινοῦ πιστοῦ εἶναι ἕνα κήρυγμα Χριστοῦ. Ὅποιος ξεδίψασε ἀπό τό ἀθάνατο νερό τῆς Ὁρθοδοξίας, ὅποιος χόρτασε ἀπό τή βρώση τῆς ἀθανασίας γίνεται μία σύγχρονη Σαμαρείτιδα, πού ,ἀνεξάρτητα ἀπό τά λάθη, τίς πτώσεις καί τά προσωπικά ἁμαρτήματα, μπορεί νά

διακηρύττει ότι ο Μεσσίας ἤλθε και μᾶς περιμένει ὅλους, νά μᾶς υἱοθετήσσει και νά μᾶς θεώσσει.

Σέ κάποιο πηγάδι, σέ κάποια στάση τῆς ζωῆς μας ὁ Κύριος στέκεται και μᾶς περιμένει. Ἄς μὴν Τόν παραθεωρήσουμε. Ἄς διαλεχθοῦμε μαζί Του. Ἄς ἀφεθοῦμε στήν ἀπέραντη πρόνοια και ἀγάπη Του. Ἄς ἐνώσουμε τήν ὑπαρξή μας μέ τό πρόσωπό Του και τότε θά ἀναφωνήσουμε: «αὐτοὶ γὰρ ἀκηκόαμεν, και οἶδαμεν ὅτι οὗτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ σωτήρ τοῦ κόσμου ὁ Χριστός». Ἀμήν.